

Wiadomość Tygodnia

DOMINIKANIE GOSZCZĄ WYŻSZYCH PRZEŁOŻONYCH ZAKONNYCH

We wtorek 10 października w klasztorze dominikanów w Warszawie rozpoczęło się dwudniowe zebranie plenarne Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce. Zakonnicy próbują znaleźć odpowiedź na pytanie: „Jak w Polsce wspomagać misje ad gentes?”.

W poruszanej tematykę zakonnicy zostali wprowadzeni w czasie odmawianej wspólnie Jutrzni. Medytację nad Słowem Bożym poprowadził o. Andrzej Danilewicz SVD.

Po przejściu na aulę obrad i przywitaniu wszystkich uczestników o. Janusz Sok, przewodniczący KWPZM, przedstawił o. Mihovila Filipowica przełożonego Zgromadzenia Misjonarzy Montfortianów i poprosił w imieniu Konsulty o przyjęcie na członka konferencji to Zgromadzenie. Zebranie jednogłośnie włączyło Montfortianów do swego grona.

Następnie przewodnictwo obradom objął O. Andrzej Danilewicz, werbista, który został poproszony o moderowanie całego spotkania, poświęconego problematyce pomocy misjom.

Misjolog o. prof. dr hab. Jarosław Rożański OMI swój referat poświęcił formacji zakonnej w kontekście wielokulturowości. Prelegent zauważył, że kultura narodowa, etniczność wywiera ogromny wpływ na styl życia zakonnego. Często dochodzi do zderzenia światów – północy i południa. Ujawnia się ono choćby w różnicy mentalności, innych sposobach utrzymywania relacji z rodzinami, w zarządzaniu czy innym podejściu do pieniędzy. Oblat podkreślił, że ponadnarodowy styl życia łatwiej zauważyć w starych zakonach, trudniej jest w młodych zgromadzeniach.

Drugim z zaproszonych gości był salwatorianin ks. Kamil Leszczyński SDS. Mówił on o możliwych sposobach ożywienia misyjnego w parafii, których w Polsce jest ponad 10 tys. Przedstawił propozycje na animacje dzieci, młodzieży, dorosłych i seniorów.

Wymienił i opisał m.in.: Papieskie Dzieła Misyjne Dzieci (kolędniczy misyjni, misyjny dar dzieci komunijnych), Orszak Trzech Króli, ogniska misyjne, bierzmowanie dla seminarzystów, Młodzieżowy Wolontariat Misyjny (formacja, współpraca, misje), misyjny bukiet, wolontariaty misyjne, zbiórkę na transport dla misjonarzy, misyjne apostołstwo chorych, Żywy Różaniec, rodzina rodzinie, misyjny opatrunek, misjonarz na Wielki Post, czytanki na nabożeństwa misyjne.

Zakonnik podkreślał, że wszyscy w Kościele powinni czuć się odpowiedzialni za działalność misyjną, nie tylko duchowni, ale i świeccy. Wśród niepokojących objawów wymienił: brak zaangażowania świeckich, anonimowość, brak wzajemnych relacji, zamknięte kościoły, postawa „dajcie mi święty spokój”, słykanie zaangażowania misyjnego lub jego brak.

Zwrócił uwagę, że owoce tych działań będą wówczas, gdy zadba się o język komunikatywny, o wiarygodność i osobiste spotkanie z Jezusem.

Na spotkanie z przełożonymi zakonnymi przyjechał ks. bp Jerzy Mazur, przewodniczący Komisji Misyjnej Konferencji Episkopatu Polski. Przewodniczył mszy św. i wygłosił okolicznościowe słowo, zarówno w kościele, jak i w sali obrad.

Ksiądz biskup zachęcał do wysyłania misjonarzy i wspomagał ich na miejscu. Wspominał wyniesionych na ołtarze dwa lata temu franciszkańskich misjonarzy-męczenników bł. Zbigniewa Strzałkowskiego i bł. Michała Tomaszka.

W Polsce od 50 lat istnieje Komisja Episkopatu Polski ds. Misji. O jej znaczeniu dla dzieła misyjnego Kościoła w Polsce mówił o. Tomasz Szyszka SVD. jms

Wiadomości krajowe

136 ZEBRANIE PLENARNE KWPZZZ – „MŁODE WINO, NOWE BUKŁAKI”

10 października b.r. rozpoczyna się w Warszawie 136 Zebranie Plenarne Konferencji Przełożonych Wyższych Żeńskich Zgromadzeń Zakonnych w Polsce. Uczestniczki Zebrania reprezentują 105 zgromadzeń z całej Polski.

Zebranie rozpocznie Msza św. celebrowana przez J. E. Abp Salvatore Penacchio i spotkanie z Księdzem Nuncjuszem.

Tematem wiodącym Zebrania będzie refleksja i dyskusja nad dokumentem Kongregacji Instytutów Życia Konsekrwanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego p.t. *Młode wino, nowe bukłaki*, który zawiera ocenę ponad 50 lat posoborowej przystosowanej odnowy zakonów, pokazuje wyzwania jeszcze otwarte i daje wskazówki co do dalszej weryfikacji i odnowy życia konsekrowanego.

Ponadto będzie miało miejsce spotkanie z J. E. Ks. Biskupem Arturem Mizińskim, Sekretarzem Generalnym KEP na temat aktualnych problemów Kościoła oraz konferencja o cyberprzestępczości i ochronie danych i, jak zawsze, sprawy bieżące i informacje z prac Komisji istniejących przy Konferencji. Zebranie Plenarne zakończy się 12 października.

Za: www.zakony-zenskie.pl

ROZPOCZĘTO PROCES BEATYFIKACYJNY ABPA BARANIAKA - WIELKIEGO SALEZJANINA

Rozpoczynamy proces beatyfikacyjny abp. Antoniego Baraniaka na poziomie diecezjalnym – poinformował w piątek metropolita poznański, przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski abp Stanisław Gądecki. Dodał, że abp Baraniak, w latach 1953 – 1955 stał się męczennikiem systemu komunistycznego, prześladowany i torturowany w więzieniu przez stalinowskich śledczych.

Abp Gądecki mówił o tym w Belwederze podczas sesji naukowej upamiętniającej abp. Baraniaka z udziałem prezydenta Andrzeja Dudy.

Abp Baraniak to sekretarz dwóch prymasów Polski: kard. Augusta Hlonda i kard. Stefana Wyszyńskiego. Był także metropolitą poznańskim.

Przewodniczący KEP podkreślił, że abp Baraniak odegrał dużą rolę w powojennej historii Polski. „Jest postacią nadzwyczajną przez cierpienia, które zniósł dzięki zaufaniu do Maryi. Wierni zawsze patrzyli na niego jako na męczennika, jako na człowieka godnego największej wiary, a jednocześnie bardzo utalentowanego salezjanina, oddanego całkowicie dzieciom i młodzieży” – powiedział abp Gądecki.

Przypomniał, że abp Baraniak podczas przetrzymywania w więzieniu przy ul. Rakowieckiej w Warszawie, był przesłuchiwany 145 razy. „Nie załamał się, nie poddał żadnym naciskom, pozostał wierny Kościołowi i ojczyźnie, nie zdradził prymasa Wyszyńskiego. Może stanowić wspaniały wzór do kształtowania charakteru i sumienia. To człowiek niezłomny” – wskazał metropolita poznański.

Stalinowscy śledczy próbowali złamać abp. Baraniaka i wymusić na nim zeznania obciążające prymasa Wyszyńskiego. Stosowali tortury psychiczne i fizyczne, które zniszczyły jego zdrowie. Był np. przetrzymywany w wilgotnej celi lub na mrozie. Prymas Wyszyński mówił: „Biskup Baraniak uwięziony (...) był dla mnie niejako osłoną. Na niego bowiem spadły główne oskarżenia i zarzuty, podczas gdy mnie w moim odosobnieniu przez trzy lata oszczędzano”.

„Przybywałem tutaj po wielokroć, zwłaszcza w okresie pasterzowania metropolity poznańskiego śp. Antoniego Baraniaka, którego pasterskie męstwo, wielką pokorę i Bogu znane zasługi otaczamy zawsze głęboką czcią” – powiedział z kolei Jan Paweł II w homilii wygłoszonej na Łęgach Dębińskich w Poznaniu 20 czerwca 1983 roku.

Abp Antoni Baraniak urodził się 1 stycznia 1904 roku we wsi Sebastianowo w Wielkopolsce. W młodości wstąpił do zgromadzenia salezjanów. Przed wojną został sekretarzem ówczesnego Prymasa Polski, kardynała Augusta Hlonda, a po wojnie – prymasa Stefana Wyszyńskiego. W roku 1951 papież Pius XII mianował go biskupem pomocniczym archidiecezji gnieźnieńskiej.

We wrześniu 1953 roku został aresztowany i wtrącony na trzy lata do więzienia na warszawskim Mokotowie, gdzie był torturowany i szykanowany. Rok po odzyskaniu wolności został metropolitą poznańskim. Mimo sprzeciwu władz, w 1966 roku zorganizował w Poznaniu obchody tysiąclecia Chrztu Polski. Abp Baraniak zmarł po długiej i ciężkiej chorobie 13 sierpnia 1977 r. Został pochowany w podziemiach poznańskiej katedry. O życiu abp. Baraniaka powstał film: „Żołnierz Niezłomny Kościoła”.
Za: www.episkopat.pl

PIJARZY I JEZUICI U MATKI BOŻEJ ŁASKAWEJ

Wielka, narodowa akcja pod hasłem „Różaniec do granic” przejdzie do historii, powiedział ks. Tadeusz Suślik SchP w homilii na uroczystości odpustowej u MB Łaskawej, Patronki Warszawy i Strażniczki Polski.

W sobotę wieczorem 7 października o godz. 20.00, w czasie, kiedy tysiące pielgrzymów wracało do domu z różnych miejsc na granicy Polski, gdzie uczestniczyli w ogólnopolskim wydarzeniu „Różaniec do granic”, w Warszawie świętowano odpust z okazji wspomnienia MB Różańcowej.

Eucharystii ją przewodniczył i wygłosił homilię pijar, ks. Tadeusz Suślik, kustosz i proboszcz Sanktuarium Matki Bożej Nauczycielki Młodzieży na Siekierkach.

W koncelebrze uczestniczyli ojcowie jezuiti wraz z o. Lesławem Ptakiem SJ, przełożonym wspólnoty i rektorem Sanktuarium MB Łaskawej.

Uroczystość była jednocześnie świętowaniem 44 rocznicy rekonakcji cudownego obrazu Matki Bożej Łaskawej. Właśnie 44 lata temu, 7 X 1973 w Katedrze św. Jana korony na skronie Matki Boskiej Łaskawej założył Prymas Tyśiąclecia Stefan kard. Wyszyński. Wte-

dy też MB Łaskawa została ogłoszona główną Patronką Warszawy. Wcześniej głównym patronem był bł. Władysław z Gielniowa, który obecnie jest drugorzędny patronem stolicy.

Pierwsza koronacja obrazu MB Łaskawej przeprowadzona była na życzenie magistratu Warszawy w 1652 r. Wtedy opiekunami obrazu byli ojcowie pijarzy, a obraz znajdował się w ich kościele na ul. Długiej (obecnie Katedra Polowa WP). Niestety, koronacja odbyła się bez urzędowego dekretu Kongregacji Obrzędów, dlatego kard. Prymas Stefan Wyszyński rekononował obraz zgodnie z normami Stolicy Apostolskiej.

W homilii ks. Tadeusz Suślik SchP zauważył, że obecna 44 rocznica wpisuje się w ramy pierwszej koronacji w r. 1652, a także w liczne jubileusze koronacji obrazów, jakie obchodzimy w tym roku w Polsce.

„Wspominając rocznice koronacji obrazów wyrażamy wdzięczność Bogu Trójjedynemu oraz Maryi, bo za jej wstawiennictwem otrzymujemy łaski oraz

prosimy, aby Matka Najświętsza pomogła nam odczytywać wolę Bożą, także tą, którą przekazała nam w objawieniach, aby otaczała nas opieką” powiedział proboszcz parafii na Siekierkach.

Nawiązując do akcji „Różaniec do granic” ks. Tadeusz Suślik zauważył, że tak wielka manifestacja wiary poprzez wyruszenie rzeszy ludzi na modlitwę różańcową na granice Polski mogła się odbyć wyłącznie pod wpływem działania Ducha Świętego. „Modlitwa ta jest wyrazem sprzeciwu szerzącej się propagandzie aborcji, eutanazji, alkoholizmu oraz atakom na rodzinę” podkreślił kaznodzieja.

„Jak mamy się bronić przed inwazją zła?” zapytał ks. Suślik i od razu przytoczył trzy środki zalecane przez św. Tomasza z Akwinu: radość ducha, modlitwa i praca w duchu wiary i miłości.

Kaznodzieja wskazał wielką siłę modlitwy różańcowej, czego przykładem może być Cud pod Lepanto w 1571 roku oraz odzyskanie w pełni niepodległości przez Austrię w 1955 roku na skutek krucjat różańcowych.

Po Eucharystii wierni wysłuchali pieśni w wykonaniu Chóru „Flaminae” z Falenicy pod dyktando Marty Wiatr. Koncert obejmował między innymi utwory maryjne, muzykę barokową i filmową związaną z jezuitami.

Anna Dziemska

NUNCJUSZ U KOMBONIANÓW

W niedzielę 1 października 2017 roku w kaplicy, Misjonarzy Kombonianów Serca Jezusowego w Warszawie, odbyła się uroczystość odpustowa ku czci św. Daniela Comboniego. Eucharystii dziękczynnej przewodniczył Jego Ekscelencja, Arcybiskup Salvatore Pennacchio, Nuncjusz Apostolski w Polsce. We Mszy świętej wzięli udział Misjonarze Kombonianie pracujący w Polsce a także znajomi księża, siostry zakonne, liczni wierni z sąsiedztwa oraz przyjaciele z Warszawy i okolic. Podczas homilii,

Ksiądz Arcybiskup przypominając o obchodach w tym roku 150 lat istnienia Zgromadzenia Misjonarzy Kombonianów Serca Jezusowego, podkreślił że sto pięćdziesiąt lat historii charyzmatu odkrytego przez Św. Daniela Comboniego wpisało się w realizację misyjnego posłannictwa Kościoła, zwłaszcza na kontynencie afrykańskim oraz że to zaangażowanie naznaczone jest dobrocią Serca Jezusowego. Ksiądz Arcybiskup przypomniał także, że działalność misjonarska to dzielenie się łaską wiary otrzymaną od Boga, ale to również wspomaganie tych, którzy sami nie potrafią sobie dać rady. Dzielenie z nimi naszą pomocą, wsparciem materialnym i duchowym, działania na rzecz wyzwolenia z różnych form biedy, jakkolwiek by ona nie była.

Na końcu homilii, arcybiskup Salvatore Pennacchio w imieniu Stolicy apostolskiej podziękował Misjonarzom Kombonianom za sto pięćdziesiąt lat istnienia i działania w Kościele i społeczeństwie, za troskę o misję a przekazując wszystkim serdeczne pozdrowienia i błogosławieństwo w imieniu papieża Franciszka, poprosił również o modlitwę w intencjach Ojca Świętego.

O. A. KŁOCZOWSKI OP NAGRODZONY W KRAKOWIE

O. Jan Andrzej Kłoczowski OP, wybitny duszpasterz, teolog, filozof i publicysta otrzymał 4 października Srebrny Medal „Cracoviae Merenti”, najwyższe odznaczenie Miasta Krakowa. Jest ono przyznawane w dowód uznania szczególnych zasług dla miasta i jego mieszkańców. W uroczystości wzięli udział przedstawiciele świata sztuki, kultury i nauki, profesorowie krakowskich uczelni, studenci, ojcowie dominikanie oraz przedstawiciele świata polityki.

Wręczenie medalu odbyło się podczas 84. uroczystej sesji Rady Stołecznego Królewskiego Miasta Krakowa. W swoim wystąpieniu laureat podkreślał, że wyrażną inspiracją w jego myśleniu filozoficznym, religijnym i społecznym, jest osiągnięcie „dobrego życia wraz z drugim człowiekiem i dla drugiego człowieka w sprawiedliwych instytucjach”.

– Doświadczeniem naszego pokolenia jest to, że życie w wolności jest trudniejsze od życia w zniewoleniu. Chodzi o to, że każda wolność powinna uczyć odpowiedzialności, dojrzałości, a my tego się wciąż uczymy – powiedział o. Kłoczowski i wyraził nadzieję, że to uczenie się ma swój głęboki sens, ludzki i Boski.

– Nie mam najmniejszych wątpliwości, że wypełniamy dziś wolę pokoleń krakowian, którzy zawdzięczają ojcu profesorowi solidną formację intelektualną i duchową – mówił w laudacji prezydent Krakowa, Jacek Majchrowski.

– W 1977 r. kardynał Karol Wojtyła powiedział ojcu Kłoczowskiemu: „Nie możemy opuścić studentów” – powiedział prezydent.

– Wypowiedziane wtedy zdanie przyszłego papieża odnosiło się do posługi, którą ojciec Jan Andrzej Kłoczowski pełnił wówczas w dominikańskiej „Beczce”. Uczył tam młodych ludzi o Leszku Kołakowskim, Simone Weil i Martinie Buberze. Tłumaczył też co oznaczają słowa „zło dobrem zwyciężaj”, czym jest nadzieja i mądra odwaga – podkreślił prezydent Majchrowski.

Laureat wspominał, że mieszka w Krakowie niemal nieprzerwanie od 1964 roku. – Kraków nie jest tylko na piśmie, ale jest także poprzez kontakty osobiste bardzo bliskie, poprzez znajomość z przyjaciółmi z redakcji „Tygodnika Powszechnego”, ściślej w okresie studiów, później jako duszpasterz akademicki, współpracowałem ze „Znakiem”, miałem wykłady dla studentów seminarium duchownego. W ten sposób oswajałem się z Krakowem, szczególnie będąc duszpasterzem akademickim – podkreślił o. Kłoczowski.

– Ważne było to, że szczególnie w tym okresie, ale zawsze, praca wychowawcza ze studentami to nie jest praca, która by polegała na pouczeniu, w tym takim infantylnym znaczeniu, lecz pomaganie w dojrzewaniu, w przygotowaniu do bardziej dorosłego, odpowiedzialnego życia. Szczególnie w okresie komunistycznej władzy ważnym była praca zarówno nad jakimś wyzwoleniem spod pewnych, nie tylko wpływów ideologii, bo nigdy nie była mocna, ale uwięzienia w takim języku pewnej mentalności otwierania na szersze perspektywy poprzez spotkanie z pogłębioną myślą chrześcijańską, katolicką, ale także społeczną – mówił uczony. Więcej na:

www.deon.pl

UCZCZONO KS. PROF. TADEUSZA STYCZNIĄ SDS

W sobotę 7 października 2017 r. w klasztorze salwatorianów w Trzebini odbyła się uroczystość poświęcenia pomnika śp. księdza profesora Tadeusza Stycznia SDS. Wzięli w niej udział salwatorianie z różnych wspólnot Polskiej Prowincji Salwatorianów (m.in. postulator generalny salwatorianów ks. Adam Teneła z Rzymu), członkowie rodziny Księdza Profesora, jak również przedstawiciele Instytutu Jana Pawła II KUL, na czele z dyrektorem Instytutu prof. Agnieszką Lekką-Kowalik.

Mszy świętej dziękczynnej za życie i powołanie Księdza Stycznia przewodniczył prowincjał Polskiej Prowincji Salwatorianów ks. Piotr Filas SDS. W homilii zaprezentował fragmenty korespondencji z generałem Salwatorianów w Rzymie na temat rozpoczęcia procesu beatyfikacyjnego Księdza Stycznia. Ksiądz prowincjał poinformował zebranych, że generał salwatorianów ks. Milton Zonta SDS wyraził zgodę na podjęcie przez Polską Prowincję starań o rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego na etapie diecezjalnym. Po Mszy świętej w kaplicy Centrum Formacji Duchowej poświęcenia pomnika dokonał wieloletni przełożony generalny salwatorianów ks. Andrzej Urbański SDS, on też poprowadził modlitwy za zmarłych salwatorianów przy grobowcu obok Bazyliki NSPJ.

W części konferencyjnej uroczystości uczestnicy wysłuchali wykładu ks. prof. Jarosława Mereckiego SDS „Ksiądz Tadeusz Styczeń: kapłan, salwatorianin, filozof – w służbie św. Jana Pawła II” oraz świadectw na temat osobistych relacji z Księdzem Profesorem. Z tych krótkich wystąpień (m.in. ks. A. Urbańskiego SDS, prof. A. Lekkiej-Kowalik, ks. prof. Z. Hajduka SDS, dr. Kazimierza Krajewskiego, ks. dr. H. Ordon, ks. dr.

Józefa Tarnówki, wiceprowincjała ks. J. Figła SDS) wyłoniła się wielobarwna postać człowieka i kapłana głęboko oddanego służbie dla św. Jana Pawła II i zaangażowanego w obronę godności każdego człowieka.

W liście skierowanym do superiora wspólnoty Centrum Formacji Duchowej w Trzebini kardynał Stanisław Dziwisz, który nie mógł przybyć do Trzebini, napisał: „Także i ja zaliczam się do tych, którzy znali, szanowali i powiem miłowali śp. Księdza Tadeusza. Przeżyliśmy razem u boku Ojca Świętego wiele wspaniałych, także wakacyjnych dni”.

W odczuciu osób zebranych na uroczystości istnieje opinia o świętości życia Księdza Stycznia, stanowiąca podstawę do starań o jego beatyfikację. ks. Piotr Ślęzka SDS Centrum Formacji Duchowej w Trzebini

Za: www.sds.pl

IX ZMARTWYCHWSTAŃCZE SPOTKANIE MŁODYCH

W dniach 22 – 24 IX 2017 w Centrum Resurrectionis odbyło się IX Zmartwychwstańcze Spotkanie Młodych. Hasłem tegorocznego spotkania był tekst z listu św. Jana apostoła „Umiłowani, miłujmy się wzajemnie”. Tematami poszczególnych dni były: doświadczenie Miłości Boga, pokochanie siebie i budowanie relacji z innymi. Młodzi brali udział w Eucharystii, uroczystej Liturgii Godzin i Adoracji Najświętszego Sakramentu. Gośćmi spotkania byli członkowie wspólnoty Cenacolo. Jest to wspólnota która pomaga młodym ludziom wycho-

dzić z różnych uzależnień i odbudowywać relacje rodzinne i społeczne.

W spotkaniu brało udział 126 osób (50 mężczyzn i 76 kobiet) z następujących placówek duszpasterskich: Krokowa, Kościerzyna, Bytom, Wiedeń, Kraków – Wola Duchacka, Gdańsk, Poznań –

Smochowice, Warszawa, Kraków-wspólnota Galilea, Poznań – szkoła siostr Zmartwychwstanków oraz osoby indywidualne ze Sosnowca i Radomia. Eucharystii przewodniczyli i Słowo Boże wygłosili: w sobotę – O. Rafał Golina CR wikariusz prowincjalny, w niedzielę – O. Krzysztof Swół CR.

Wszystkim duszpasterzom, siostron Zmartwychwstankom, animatorom i uczestnikom dziękujemy za to że „ wstali z kanapy” i przyjechali by wspólnie spędzić czas, doświadczyć Bożej Miłości i różnorodnej wspólnoty uczniów i uczennic Chrystusa.

Za: www.zmartwychwstancy.pl

ŚWIĘTO GDAŃSKICH FRANCISZKANÓW

We wspomnienie Matki Bożej Różańcowej w poznańskim klasztorze franciszkanów odbyło się kolejne Święto Prowincji. Doroczne spotkanie franciszkanów prowincji św. Maksymiliana Marii Kolbego odbywa się jako dziękczynienie za powstanie prowincji i kanonizację o. Maksymiliana. Bracia zbierają się każdego roku w innym klasztorze, by lepiej poznać jego historię i specyfikę. Tego roku, 7 października, franciszkanie z wielu polskich konwentów przyjechali do stolicy Wielkopolski. Wybór miejsca związany był z rozpoczęciem jubileuszu 50. rocznicy koronacji obrazu Matki Bożej w Cudy Wielmożnej Pani Poznania.

Świętowanie rozpoczęło się o godz. 11.00 od modlitwy i wykładu gwardiana poznańskiego klasztoru o. Leszka Klekociuka, który przybliżył historię obecności franciszkanów w Poznaniu, a także piękne dzieje cudownego obrazu Matki Bożej. O godz. 12.00 franciszkanie wraz z zaproszonymi gośćmi i miejscowymi wiernymi celebrowali Mszę św. Słowo wygłosił o. Jan Maciejowski, prowincjał. Przypomniął sylwetkę św. o. Maksymiliana Marii, ale przytaczając mniej znane lub zapomniane wydarzenia z jego życia, by tym samym zaprosić do zapominania o sobie, większego oddania się Panu Bogu i głębszej Jemu wierności. Po Komunii św. wszyscy zebrani odmówili akt oddania się Niepokalanej św. Maksymiliana.

Na zakończenie Eucharystii o. Leszek Klekociuk wręczył o. prowincjałowi pamiątkowy medal z wizerunkiem Matki Bożej w Cudy Wielmożnej, zaś wszystkie wspólnoty w prowincji otrzymały kopię cudownego obrazu.

Każdego roku w Święto Prowincji wręczone zostaje także odznaczenie Fraternitatis Gratiarum. Otrzymują je osoby, które aktywnie włączają się w pomoc franciszkańskiej wspólnoty. W tym roku statuetkę odebrał pan Henryk Kuraki, wieloletni prezes ministrantów z Gdyni. Pan Henryk, popularnie zwany Prezesem, znany jest niemal wszystkim franciszkanom w prowincji, ponieważ już od ponad pięćdziesięciu lat związany jest z gdyńskim klasztorze.

O godz. 15.15 bracia odmówili różaniec przed obrazem Matki Bożej Pani Poznania, włączając się tym samym w akcję „Różaniec do granic”. Po różańcu franciszkanie zasiedli w okazałych poznańskich stallach (które mieszczą sześćdziesięciu zakonników) by odmówić Nieszpory kończące tegoroczne Święto Prowincji.

W spotkaniu wzięli udział bracia z niemal wszystkich polskich klasztorów, a także bracia postulanci, których ważną obecność widać było przede wszystkim przy ołtarzu podczas Najświętszej Ofiary.

Za: www.franciszkanie.gdansk.pl

BELWEDERSKA NOMINACJA DLA O. MARCINA TKACZYKA

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Andrzej Duda postanowieniem z dnia 23 września 2017 r. nadał tytuł profesora nauk humanistycznych Prorektorowi KUL ds. Nauki i Kontaktów Międzynarodowych o. dr. hab. Marcinowi Tkaczykowi OFM Conv. W Polsce tytuł ten

nadaje Prezydent RP po weryfikacji przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów wniosku uczelni wyższej w sprawie nadania tytułu naukowego. Tytuł ten jest przyznawany w Polsce dożywotnio.

O. prof. dr. hab. Marcin Tkaczyk jest filozofem specjalizującym się w logice. Doktoryzował się w 2005 r. na Wydziale Filozofii KUL, na podstawie rozprawy pt. *Problem stosowności HW-*

rozszerzenia systemu logiki modalnej T w dziedzinie fizyki (promotor: prof. dr hab. S. Kiczuk). Habilitację zdobył w 2010 r. na podstawie dorobku naukowego i rozprawy pt. *Logika czasu empirycznego. Funktor realizacji czasowej w językach teorii fizykalnych*.

M. Tkaczyk jest kierownikiem Katedry Logiki KUL, pełnił funkcje prodziekana, a następnie dziekana Wydziału Filozofii KUL, obecnie zaś jest prorektorem KUL

ds. Nauki i Kontaktów Międzynarodowych.

Z ważniejszych osiągnięć naukowych o. prof. M. Tkaczyka należy wymienić następujące: w 2011 r. otrzymał Nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, w 2016 r. otrzymał wraz z prof. Tomaszem Jarmużkiem wyróżnienie PTLiFN. W 2017 r. otrzymał Lubelską Nagrodę Naukową im. Prof. Edmunda Prosta za 2016 rok (tzw. Lubelski Nobel) za książkę *Futura Contingentia*. Ponadto w 2015 r. przebywał na stażu naukowym w

Centre for Logic and Analytic Philosophy KU Leuven.

W latach 2013-2015 kierował zespołem badawczym, który zrealizował projekt *Logiki pozycyjne – metateoria i zastosowania*, finansowany z grantu Narodowego Centrum Nauki.

W latach 2014-2015 pełnił funkcję promotora w przewodzie, który toczył się przed Senatem KUL i który zakończył się nadaniem Profesorowi Richardowi Swinburneowi godności Doktora Honoris Causa KUL. Serdecznie gratulujemy!

M. Wódka OFMConv/KUL

Refleksja tygodnia

OŻYWIENIE MISYJNE PARAFII

Wystąpienie Ks. Kamila Leszczyńskiego SDS podczas Zebrania Plenarnego SDS

Dane statystyczne:

W naszym kraju znajduje się : prawie 39 mln mieszkańców, Do Kościoła przynależy 94 proc. mieszkańców Polski, czyli ok 33 037 017 wiernych. 80% deklaruje się jako wierzący
10204 parafii
3238 osób przypada na parafię
30820 księży
1072 osób na księdza

Kanwa naszych rozważań:

Jan Paweł II w "Redemptoris Missio" pisał: "*Misje odnawiają Kościół, wzmacniają wiarę i tożsamość chrześcijańską, dają życiu chrześcijańskiemu nowy entuzjazm i nowe uzasadnienie. Wiara umacnia się, gdy jest przekazywana!*" I rzeczywiście te parafie, które są misyjnie zaangażowane, to parafie dynamiczne, rozwijające się pod każdym względem. To parafie, które potwierdzają słowa Jana Pawła II.

I. KONDYCJA PARAFII

Trzeba uzmysłowić sobie, że każda parafia w pewien sposób jest terenem misyjnym. Metody ożywienia parafii: ożywienia własnych parafii poprzez np. Kursy Alfa, Komórki Parafialne, Szkoły Nowej Ewangelizacji, a także działania przy parafii ruchów (np. Neokatechumenatu czy Ruchu Światło-Życie) i wspólnot (np. Emmanuel czy Chemin Neuf).

II Kongres Nowej Ewangelizacji która odbył się w dniach 19-22 września 2013 w Warszawie poświęcony był całemu zagadnieniu jak „obudzić olbrzyma” jakim jest parafia. Podczas tego spotkania Kard Nycz powiedział: obudzenia potrzebują wszyscy: duchowni i świeccy.

Niepokojące objawy:

brak zaangażowania świeckich (między 6 a 17% parafii)
zaangażowanie świeckich często traktowane marginalnie
anonimowość
brak wzajemnych relacji
zamknięte kościoły
"dajcie mi święty spokój"
spływanie zaangażowania misyjnego lub jego brak

Chodzi o „wyjście z własnej wygody i zdobycie się na odwagę, by dotrzeć do wszystkich peryferii potrzebujących światła Ewangelii” (Adhort. ap. *Evangelii gaudium*, 20).

Kapłanami są obsesyjnie zatroskani o swój wolny czas. Związane jest to często z faktem, że osoby odczuwają nagłą potrzebę zachowania swojej przestrzeni autonomii, tak jakby zadanie ewangelizacji było niebezpieczną trucizną, a nie radośną odpowiedzią na miłość Bożą, wzywającą nas do misji i czyniącą nas osobami spełnionymi i przynoszącymi owoce. (Adhort. ap. *Evangelii gaudium*, 81).

Wskazania:

O ożywieniu Kościoła oraz o jego misyjnym charakterze mówi m.in. pap Franciszek w adhortacji *Evangelii gaudium* (Radość Ewangelii). „Jan Paweł II zachęcił nas do uznania, że [...] działalność misyjna «stanowi także dziś największe wyzwanie dla Kościoła», a «sprawa misji winna być na pierwszym miejscu». Co by się stało, gdybyśmy rzeczywiście potraktowali te słowa na serio? Po prostu uznalibyśmy, że działalność misyjna stanowi paradygmat każdego dzieła Kościoła” (EG 15).

POJĘCIA: Papież Franciszek zwraca uwagę, że przy głoszeniu Ewangelii we współczesnym świecie należy zwrócić uwagę na pojęcia którymi się posługujemy. Najważniejszymi pojęciami w tym zakresie wydają się być: *radość, entuzjazm i pasja, jak również cierpliwość, wyrazistość, otwartość i zaangażowanie* (por. EG 2, 5, 10, 24).

SPOTKANIE: zdaniem Franciszka misyjność (misja ewangelizacyjna) jest ściśle związana ze spotkaniem, czyli osobistą relacją z Jezusem Chrystusem. Papież zachęca, aby przyjmując rolę i postawę ucznia, ponieważ tylko prawdziwy uczeń na mocy swojego nawrócenia może stać się autentycznym misjonarzem: „Każdy chrześcijanin jest misjonarzem w takiej mierze, w jakiej spotkał się z miłością Boga w Chrystusie Jezusie. Nie mówmy już więcej, że jesteśmy «uczniami» i «misjonarzami», ale zawsze, że jesteśmy «uczniami-misjonarzami»” (EG 120, por. też 11, 12).

„U początku bycia chrześcijaninem nie ma decyzji etycznej czy jakiejś wielkiej idei, jest natomiast spotkanie z wydarzeniem, z Osobą, która nadaje życiu nową perspektywę, a tym samym

decydujące ukierunkowanie” (BENEDYKT XVI, Enc. *Deus caritas est*, 1)

II. MISYJNA OFERTA DLA WSZYSTKICH WIERNYCH W PARAFII

Większość tych ofert jest zainicjowanych przez PDM. Papież Franciszek w orędziu na najbliższy Światowy Dzień Misyjny napisał: *Papieskie Dzieła Misyjne są cennym narzędziem, by wzbudzić w każdej wspólnocie chrześcijańskiej pragnienie wyjścia poza własne granice i ze swoich zabezpieczeń, aby wypłynąć na głębię i głosić Ewangelię wszystkim. Poprzez głęboką duchowość misyjną, którą trzeba żyć codziennie, stały trud formacyjny oraz animację misyjną, dzieci, młodzież, dorośli, rodziny, kapłani, zakonnicy i biskupi angażują się na rzecz rozwoju serca misyjnego w każdym z nich (nr 9).*

1. DZIECI

PDMD

Pragnąłbym zalecić rodzicom i wszystkim wychowawcom katolickim ważne dzieło (...), które daje im do dyspozycji odpowiednie środki będące pomocą w misyjnym wychowaniu własnych dzieci. Chodzi tu o Papieskie Dzieło Dzieciństwa Misyjnego, którego celem jest rozwijanie ducha misyjnego wśród dzieci. Jan Paweł II, Orędzie na Światowy Dzień Misyjny, 1981.

Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci, pozostając wierne intencjom Założyciela, dąży do rozpalenia w sercach katolickich dzieci miłości do misji oraz poczucia solidarności, tak duchowej, jak i materialnej, wobec rówieśników na całym świecie. Dzieło stara się zwrócić uwagę najmłodszych chrześcijan na potrzeby ich braci nie znających jeszcze Pana Jezusa. W tym celu wydaje czasopismo i różne materiały, których celem jest informacja i formacja misyjna katolickich chłopców i dziewcząt. Dzieci z PDMD są zaproszone do systematycznej modlitwy za misję, uczenia się wyrzeczenia, składania świadectwa życia, praktykowania dobrych uczynków oraz niesienia w miarę możliwości pomocy materialnej.

Kolędniczy misyjni

Projekt Kolędniczy Misyjni 2016/2017. Każdego roku kolędniczy misyjni wspierają konkretne projekty i zwracają uwagę na problem rówieśników w jednym z krajów. Tym razem ogólnopolska akcja poświęcona jest Tajlandii i problemowi dzieci „niewidzialnych”. W sensie prawnym „niewidzialnymi” są dzieci, których fakt urodzenia nie został udokumentowany, co pozbawia je ochrony państwa, przez co stają się potencjalnymi ofiarami handlu. „Niewidzialne” w szerszym ujęciu to dzieci pozbawione uwagi i troski społeczeństwa – dyskryminowane lub odrzucane ze względu na ubóstwo, pochodzenie, niepełnosprawność lub chorobę (własną lub rodziców, zwłaszcza AIDS, trąd).

Orszak Trzech Króli

to: największe Jasełka na świecie
to: działania edukacyjne i kulturalne
to: przywracanie tradycji
to: oddolne inicjatywy lokalne
to: efekt działania zwykłych ludzi
to: "Kolos, który co roku budzi się 6 stycznia"
zaangażowanych 515 miast w 2017r.

Misyjny Dar Dzieci Komuniijnych

Jan Paweł II prosił dzieci przeżywające czas I Komunii Świętej o modlitwę za rówieśników doświadczających wielorakich cierpień: *"Drodzy przyjaciele, niezapomnianym spotkaniem z Panem Jezusem jest bez wątpienia I Komunia Święta. Dzień, który wspomina się jako jeden z najpiękniejszych w życiu. Jest to wielkie święto rodziny. Jest to także wielka uroczystość w*

parafii. Mam jeszcze w pamięci ten dzień, kiedy w gronie rówieśników i rówieśnic przyjmowałem po raz pierwszy Eucharystię w moim parafialnym kościele. Pragnę powierzyć waszej modlitwie, drodzy mali przyjaciele, nie tylko sprawy waszej rodziny, ale wszystkich rodzin na świecie. Papież bardzo liczy na wasze modlitwy. Musimy się razem modlić, ażeby ludzkość, a żyje na ziemi wiele miliardów ludzi, coraz bardziej stawała się rodziną Bożą, ażeby mogła żyć w pokoju. Wiele dzieci w różnych częściach świata cierpi i podlega wielorakim zagrożeniom. Cierpią głód i nędzę, umierają z powodu chorób i niedożywienia, padają ofiarą wojen, bywają porzucane przez rodziców, skazywane na bezdomność, pozbawiane ciepła własnej rodziny, ulegają różnym formom gwałtu i przemocy ze strony dorosłych. Czy można obojętnie przejść wobec cierpienia tylu dzieci?" Jan Paweł II, List do dzieci w Roku Rodziny, 13 grudnia 1994 r.

Podczas katechezy przygotowującej do misyjnego dnia Białego Tygodnia dzieci otrzymują misyjne kopertki z flagami państw, a w nich obrazki z modlitwą misyjną. Każdy, kto chce zostać pomocnikiem Pana Jezusa, przynosi tę kopertkę ze sobą w misyjnym dniu. Wkłada do niej własnoręcznie napisaną modlitwę za dzieci z krajów misyjnych i ofiarę pochodzącą z części swojego pierwszokomunijnego prezentu lub wcześniejszych wyrzeczeń.

W ten sposób dzieci włączają się w komunię Kościoła powszechnego, odpowiadają na misyjne wezwanie Jezusa i stają się misjonarzami dla swoich rówieśników. Tak było ze św. Tereską od Dzieciątka Jezus, która przyjmując I Komunię Świętą w wieku 7 lat, przystąpiła również do Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci.

Sens misyjnego dnia w Białym Tygodniu nie skupia się na jednorazowym złożeniu przez dziecko daru duchowego i materialnego, ale jest o wiele głębszy. Chodzi bowiem o zapalenie w dzieciach ducha misyjnego, aby poznawszy zadania PDMD, włączyły się w przyszłości w jego owocną działalność.

MŁODZIEŻ

Młodzi są nadzieją misji. Osoba Jezusa i głoszona przez Niego Dobra Nowina nadal fascynuje wielu ludzi młodych. Szukają oni dróg, na których można urzeczywistnić miłość i porywy serca w służbie ludzkości. Orędzie pap. Franciszka na Światowy Dzień Misyjny 2017 nr 8.

Ogniska misyjne:

Spotkania często odbywają się po lekcjach. Na spotkaniach młodzież zdobywa potrzebną wiedzę o krajach misyjnych, utrzymuje kontakt mailowy z misjonarzami oraz planuje akcje charytatywne w środowisku szkolnym na rzecz misji. Między innymi zostały zorganizowane na terenie szkoły dwie wystawy fotograficzne: o dzieciach na Madagaskarze i pracy polskich misjonarzy w Chinach, a także zbiórka podstawowych leków dla dzieci w krajach misyjnych. Bardzo ważnym elementem formacji są spotkania z przebywającymi na urlopiach misjonarzami, prenumerata czasopism misyjnych (Świat Misyjny) oraz wycieczki do muzeów zorganizowanych przy warszawskich parafiach prowadzonych przez Zgromadzenia o charakterze misyjnym (Księża Werbiści). Na terenie szkoły i parafii młodzież opiekuje się gablotami misyjnymi.

Bierzmowani dla seminarzystów

Papieskie Dzieło św. Piotra Apostoła proponuje bierzmowanym, aby włączyli się w pomoc dla powołanych na terenach misyjnych. Będzie ona wyrazem ich wdzięczności za dary Ducha Świętego. PDPA przygotowało dla nich specjalny krzyżyk -

pamiętkę bierzmowania. Ma on na co dzień przypominać o odpowiedzialności za przekazywanie daru wiary. Złotówka ze sprzedaży każdego krzyżyka zostanie przeznaczona na fundusz wspierający seminarzystów i nowicjuszy w krajach misyjnych.

"Przez bierzmowanie jesteśmy umocnieni Jego darami, aby coraz dojrzałej świadczyć o Ewangelii. Tak więc to Duch miłości ożywia misję: pobudza nas, byśmy wychodzili poza siebie, szli i ewangelizowali" - Benedykt XVI. "Bierzmowanie jest ważne dla chrześcijanina; daje nam moc, by bronić wiary i odważnie szerzyć Ewangelię" - Franciszek

Opis krzyżyka: Metalowy krzyż z postacią Chrystusa - długość ramion 8,5 x 6,5 cm. Na przecięciu ramion umieszczona jest kula ziemiska, a na odwrocie na poprzecznej belce napis "Idźcie i głoscie". "Idźcie i głoscie" - nakaz misyjny wyrażony w tych słowach dotyczy każdego ochrzczonego - ten, kto otrzymał dary Ducha Świętego, jest odpowiedzialny za ewangelizowanie świata. Kula ziemiska na przecięciu ramion przypomina o powszechności zbawienia - Jezus Chrystus umarł za wszystkich.

Młodzieżowy Wolontariat Misyjny PDRW

trzy fundamentalne hasła, na których chcemy budować to: formacja, współpraca i misje. Na tej podstawie chcemy uformować dobrego człowieka i chrześcijanina, osobę umiejącą współpracować z innymi i dobrego misjonarza zaangażowanego w dzieło misyjne całego Kościoła.

Na bazie tych trzech towarzyszących nam haseł każde spotkanie składa się z trzech części: chcę poznać i uwierzyć, chcę współpracować, chcę głosić. Pod tymi wyrażeniami ukrywa się: 1. czas formacji, poznawania nowych rzeczy, dowiadzywania się czegoś nowego, zdobywania wiedzy i umiejętności; 2. praktyczna pomoc na terenie szkoły lub parafii, przygotowanie do takich działań oraz 3. konkretne działanie na rzecz misji i misjonarzy.

DOROŚLI

Misyjny bukiet:

Papieskie Dzieło św. Piotra Apostoła zachęca diakonów, siostry i braci zakonnych, a także nowożeńców do włączenia się w inicjatywę „Misyjny Bukiet”. Ma ona być wyrazem troski o powołania w krajach misyjnych.

„Poprzez promocję tej akcji docieramy do większej rzeszy neoprezbiterów oraz sióstr i braci zakonnych, którzy składają profesję, ale też docieramy do nowożeńców, którzy z okazji zawierania sakramentu małżeństwa również mogą wspierać kapłanów w krajach misyjnych” – powiedział ks. Będziński. Papieskie Dzieło św. Piotra Apostoła w Polsce wspiera w tym roku trzy seminaria na Madagaskarze, jedno w Peru oraz po jednym na Mauritiusie i na Seszelach.

Wolontariaty Misyjne

Abp Stanisław Gądecki, przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski, posyłając wolontariuszkę misyjną z Poznania powiedział: *Chciałbym, aby każda parafia diecezji wysyłała misjonarzy świeckich. To przejaw tego, że wspólnota parafialna jest dojrzała i chce wziąć na siebie odpowiedzialność za ewangelizację.*

Wolontariaty misyjne w Polsce wg liczby wysłanych osób w 2017r.

- 1) Wolontariat Misyjny Salvator - 56
- 2) Leczymy z Misją – 55 („Leczymy z Misją” to projekt stworzony przez studentów Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu.

Nasz projekt skupia się na pomocy szpitalom misyjnym w Kenii w regionie Kitui zarówno poprzez wysyłkę sprzętu medycznego, jak i poprzez naszą pracę wolontariacką na miejscu.)

3) Misevi - 29 (Stowarzyszenie MISEVI Polska to część międzynarodowego Stowarzyszenia Świeckich Misjonarzy św. Wincentego a Paulo. Stowarzyszenie wywodzi się z Hiszpanii i zostało założone w latach 90. XX wieku, od tamtej pory realizuje wiele projektów misyjnych na całym świecie. \0

4) Przymierze Miłosierdzia - 29

5) Ruch Światło-Życie - 29

6) Młodzi Świata - 28

7) Salvatti.pl - 24

8) Redemptoris Missio - 18

9) AKM - 17

10) Don Bosco - 14

Wielu młodych ludzi ofiaruje swą solidarną pomoc wobec nieszczęść świata i podejmuje różne formy aktywnego działania i wolontariatu. [...] Jakie to piękne, że młodzi są «pielgrzymami wiary», szczęśliwi, że mogą nieść Jezusa na każdą ulicę, na każdy plac, w każdy zakątek ziemi!” (EG, 106).

Abp WIKTOR SKWORC: Zaangażowanie świeckich w działalność misyjną Kościoła, a szczególnie w wolontariat misyjny, jest coraz większe. Jest to bardzo dobry i pożądany kierunek. Dobrze, że tak wielu, jak wskazują statystyki, angażuje się zarówno w długoterminowe wyjazdy na misje – jako misjonarze świeccy, czy krótkoterminowe – jako wolontariusze misyjni. Warto przypomnieć, że jest powinnością każdego chrześcijanina, także świeckiego: zaangażowanie w różny sposób w działalność misyjną Kościoła. Jest to poruszenie Ducha Świętego, jeżeli świeccy ludzie postanawiają przynajmniej jakąś część swojego życia poświęcić spawom ewangelizacji czy służbie na rzecz drugiego człowieka przez głoszenie mu Dobrej Nowiny czy też przez udzielanie mu różnego rodzaju pomocy humanitarnej.

Św. Krzysztof – MIVA

Celem działania MIVA Polska jest pomoc misjonarzom w zdobywaniu i zakupie środków transportu oraz ujednolicenie różnych działań w tym zakresie na terenie kraju. Zajmuje się również promocją dzieła misyjnego pracy polskich misjonarzy, a także wspiera działania na rzecz poprawy bezpieczeństwa na drogach propagując model kierowcy – chrześcijanina (patrz 10 Przykazań dla Kierowców MIVA Polska). Prowadzi współpracę z licznymi instytucjami i organizacjami w realizacji swoich zadań. MIVA Polska powstała w 2000 roku - w roku Wielkiego Jubileuszu i działa jako agenda Komisji Episkopatu Polski ds. Misji.

Misjonarze polscy pracujący w ponad 90 krajach świata (przeważnie Trzeciego Świata) potrzebują naszej pomocy w zakupie różnych środków transportu: samochodów (terenowych), motocykli, rowerów, łodzi, silników do łodzi, traktorów a nawet zwierząt pociągowych. Odpowiednie, sprawne i bezpieczne środki transportu są bardzo ważne w pracy misyjnej, bo pomagają w: docieraniu do odległych kościołów i kaplic i prowadzeniu regularnej pracy duszpasterskiej w wielu oddalonych od siebie i trudno dostępnych miejscach; transporcie chorych i potrzebujących pomocy; niesieniu pomocy charytatywnej i medycznej; budowaniu kaplic, kościołów, przedszkoli i szkół; ratowaniu ludzi w czasie klęsk żywiołowych czy wojny.

SENIORZY

Starsi wnoszą pamięć i mądrość doświadczenia zachęcającą, by nie powtarzać niemądre tych samych błędów z przeszłości (EG 108).

Misyjne apostołstwo chorych

Misyjne Apostołstwo Chorych jest inicjatywą Papieskich Dzieł Misyjnych skierowaną do wszystkich, którzy cierpią na ciele lub duszy: chorych, niepełnosprawnych, starszych, samotnych, opiekujących się chorymi.

Celem Misyjnego Apostołstwa Chorych jest:

- włączenie cierpiących w dzieło ewangelizacji
- pogłębianie świadomości misyjnej wśród chorych
- informowanie o aktualnym stanie misji
- nadawanie misyjnego wymiaru ludzkiemu cierpieniu
- wspomaganie misyjnego dzieła Kościoła.

Zobowiązania członków Misyjnego Apostołstwa Chorych:

- ofiarowanie cierpień za misje i misjonarzy
- modlitwa w papieskich intencjach misyjnych
- modlitwa w intencji Kościoła misyjnego
- dawanie przykładu żywej wiary w swoim otoczeniu
- propagowanie idei misyjnej Kościoła i Misyjnego Apostołstwa Chorych w swoim środowisku.

Zbawcza wartość każdego cierpienia, przyjętego i ofiarowanego z miłością, wypływa z Ofiary Chrystusa. Misjonarzowi w jego ofierze winni towarzyszyć wierni i podtrzymywać go własną ofiarą. Przez taką ofiarę chorzy stają się sami misjonarzami (RMis 78).

Żywy różaniec

Najliczniejsza wspólnota w PL – prawie 2 miliony osób! W PL istnieje już prawie 200 lat. Żywy Różaniec – międzynarodowy ruch religijny założony (1826r.) w XIX w. przez Pauline-Marie Jaricot. Ma charakter modlitewny, a jego celem jest wspomaganie misji.

Uczestnictwo w Żywym Różańcu polega na przynależności do grupy zwanej różą. Każda osoba z róży przez miesiąc odmawia jedną z tajemnic różańcowych. Każda róża liczy - 20 osób.

SAMOŚWIADOMOŚĆ MISYJNA KOŚCIOŁA

Jan Paweł II nie jest, rzecz jasna, pierwszym papieżem angażującym się radykalnie w ewangelizacyjne posłannictwo Kościoła. Niemniej jest bez wątpienia Pasterzem przekonanym o konieczności ożywienia i nadania priorytetowej rangi dziełu głoszenia Chrystusa światu współczesnemu. W tym sensie wpisuje się doskonale w dzieje Piotrowej powinności uwacniania braci w wierze. W swej encyklice *Redemptoris missio* nawiązuje do tego w słowach: „kontynuując specyficzne magisterium moich poprzedników, pragnę wezwać Kościół do odnowy zaangażowania misyjnego” (2).

Jednym z kluczowych dokumentów dotyczących teologii misji jest Dekret o działalności misyjnej Kościoła *Ad gentes*. Proponuje on rozróżnienie całościowej misji, jaką Kościół otrzymał od Chrystusa – misji Kościoła (*missio Ecclesiae*) od misji lub - działań misyjnych Kościoła (*activitas missionalis*), uwzględniając specyficzne zadania podejmowane na rzecz niechrześcijan. Najistotniejsze w dekrete jest skoncentrowanie się na trynitarnych źródłach misji Kościoła. Jest ona przedłużeniem i historyczną realizacją *missiones* wewnątrz Boskiej Komunii Osób. Chodzi tu o nowy fakt w teologii misji. Dotąd misja Kościoła była kontemplowana niemal wyłącznie w kontekście posłannictwa Syna, a w dokumencie podkreśla ważność wszystkich Osób Boskich którzy są posyłającymi i posłanymi. W dekrete *Ad gentes* zostaje postawiona teza: Kościół ze swej natury jest misyjny, ponieważ swój początek bierze wedle planu Ojca z posłania Syna i posłania Ducha Świętego. Kościół jest posłany do świata, *aby był powszechnym sakramentem zbawienia*. Kościół jest misyjny, bo jest katolicki, wynika to wprost z mandatu nadanego przez Chrystusa. Z tego wynika że, wszyscy w Kościele powinni czuć się odpowiedzialnymi za działalność misyjną, nie tylko duchowni ale i świeccy.

Ks. Kamil Leszczyński SDS

Wiadomości zagraniczne

PAPIEŻ DO MAŁYCH SIÓSTR JEZUSA: NIEŚĆ EWANGELIĘ WMIESZANE W TŁUM

„Kapituła generalna jest dla każdego instytutu życia konsekrowanego czasem łaski”. Tak mówił Papież do uczestniczek kapituły generalnej Małych Sióstr Jezusa.

Franciszek podkreślił, że jest zwyczajem osób zakonnych zbierać się razem, aby w klimacie modlitwy i braterskiej miłości wspólnie słuchać Ducha Świętego, a następnie wspólnie odpowiedzieć na wiele pytań i wyzwań, które stają przed zgromadzeniem w tym konkretnym momencie jego historii. Ojciec Święty przypomniał, że to nie tylko moment refleksji nad sprawami praktycznymi, ale przede wszystkim wspólne duchowe doświadczenie powrotu do źródeł powołania osobistego i wspólnotowego.

„U źródeł waszego zgromadzenia znajduje się porywające doświadczenie Bożej czułości, jakiego doznała wasza założycielka, mała siostra Jezusa Magdalena. Podążając śladami bł. Karola de

Foucauld zrozumiała ona, że Wszchemogący Bóg, Stwórca i Pan wszechświata, nie obawiał się stać małym dzieckiem, ufnie powierzając się ramionom Maryi z miłości do nas, i nadal chce dawać się każdemu z nas pokornie z miłości. Dzisiaj, prawie osiemdziesiąt lat od założenia zgromadzenia, ponad tysiąc małych sióstr jest rozrzuconych po całym świecie, w sytuacjach po ludzku trudnych, razem z najmniejszymi i najbardziej biednymi.

Nie są tam przede wszystkim po to, by leczyć, wychowywać, katechizować – chociaż robią to dobrze – ale aby kochać, być z najmniejszymi, podobnie jak Jezus, głosić Ewangelię prostym życiem, na które składa się praca, obecność, przyjaźń, bezwarunkowe otwarcie na innych. Jest ważne, istotne dla was stałe powracanie do tego pierwotnego doświadczenia bliskości Boga, który daje się nam łagodny i pokorny, aby nas zbawić i napętnić swoją miłością. A ta miłość Boga musi wyrażać się bardziej w ewangelizacji czynami niż słowami: uśmiechem, milczeniem, adoracją, cierpliwością.

Przypomina mi się rozmowa dębu z drzewem migdałowym. Dąb powiedział: «Opowiedz mi o Bogu», a drzewo migdałowe zakwitło. Tego wymaga od was Kościół: rozkwitajcie czynami Bożej miłości” – powiedział Papież Franciszek. Ojciec Święty zachęcił małe siostry, aby rozwijały swoje życie duchowe, ponie-

waż ludzie młodzi są go spragnieni i ono pozwala im odpowiedzieć z kolei na wezwanie Pana. To właśnie z życia duchowego rodzi się ewangeliczne świadectwo, na które biedni czekają. Przepisy służą, ale dopiero wtedy, kiedy jest świadectwo – zaznaczył Papież. Poleciał małym siostrzyczkom, aby dbały o jakość życia wspólnotowego. Jeśli chcą dzielić się radością z ubogimi, muszą najpierw zacząć to czynić w swojej wspólnoty. Z tej wspólnoty rodzi się posługa władzy. Pełnienie odpowiedzial-

ności w Kościele jest zakorzenione we wspólnej woli słuchania Pana – podkreślił Franciszek.

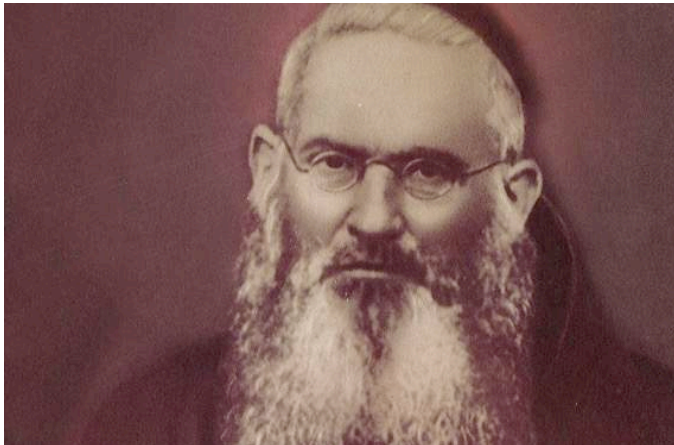
„Siostrzana miłość między wami otwiera wasze serca na braterstwo ze wszystkimi. Wasza założycielka zachęcała was, abyście się stały «Arabkami wśród Arabów, nomadami wśród nomadów, robotnicami wśród robotników, a przede wszystkim były ludzką wśród ludzi» (Annie de Jésus, La Piccola Sorella Maddalena di Gesù. L'esperienza di

Betlemme fino alla fine del mondo, Cerf, 2008, s. 184). Tak, jak tu w Rzymie. I w ten sposób zgromadzenie rozprzestrzeniło się w wielu krajach, a wy spotkałyście wielu z tych matych ze wszystkich ras, języków i religii. Wasze serca nie mają barier. Oczywiście, nie jesteście w stanie samodzielnie zmienić świata, ale możecie go oświecić, przynosząc radość Ewangelii do dzielnic miast, na ulice, w mieszane w tłum, zawsze bliskie najmniejszym” – powiedział Ojciec Święty.

Za: **Radio watykańskie**

BEATYFIKACJA O. ARESENIO Z TRIGOLO

“W trudnościach i doświadczanych próbach naśladował Chrystusa ubogiego, pokornego z całkowitym zawierzeniem oraz sercem czystym i cichym” – tak o wyniesionym dziś w Mediolanie do chwały ołtarzy o. Arsenio z Trigolo napisał Papież Franciszek.

Nowy włoski błogosławiony przeżył 60 lat, z czego 13 w rodzinie, 12 w seminarium w Cremonie, trochę więcej jak rok jako kapłan diecezjalny, 17 w zakonie jezuitów, 10 jako przełożony jednego z zakonów żeńskich i wreszcie 7 w zakonie kapucynów. W wywiadzie dla Radia Watykańskiego tak mówi o nim kard. Angelo Amato, prefekt Kongregacji spraw Kanonizacyjnych.

„Był kapłanem, który czuł się dumy ze swojego powołania i swojej działalności apostołowskiej. Najpierw był księdzem diecezjalnym, potem jezuitą i wreszcie kapucynem. Bardzo dbał o świętość własną i innych. Kochał modlitwę, umartwienia i pracę. Był cenionym mistrzem życia duchowego, kompetentym w dawaniu ćwiczeń duchowych oraz bardzo dobrym spowiednikiem. Głównymi filarami jego życia, jako osoby świętej i założyciela zgromadzenia, były pokora i miłość. Był pierwszym, który nimi żył i je praktykował, a także uczył innych, jak wcielać je w codzienność. Pokora to cnota, która pozwala nam dostrzec w nas to, co najgorsze – pisał. – Pozwala pokochać odrzuconych, pogardzonych oraz cierpliwie traktować z miłości do Boga przeciwności i trudności, które mogą nas spotkać. Często powtarzał: bądźcie pokorni, bądźcie pokorni, nie bójcie się, że za bardzo się unijecie” – powiedział kard. Amato.

Za: **Radio watykańskie**

PREMIER WŁOCH: ŚW. FRANCISZEK PIERWSZYM EKOLOGIEM

W uroczystościach ku czci świętego Franciszka patrona Włoch, 4 października, wziął w tym roku udział po raz pierwszy premier Paolo Gentiloni.

W swoim przemówieniu Gentiloni podkreślił, że „Franciszek uczy nas, że na drodze dialogu stawić można czoła wyzwaniom dnia dzisiejszego i przyszłości”. Premier przypomniał podróż Biedaczyny na Wschód, gdy w okresie wypraw krzyżowych postanowił spotkać się z sułtanem. Inicjatywa ta, podkreślił szef włoskiego rządu jest nadal aktualna. „Sułtan był nieprzyjacielem, innym, kimś odmiennym. I Franciszek nauczył nas że na drodze dialogu, budując mosty można zburzyć mur nietolerancji i niezrozumienia”.

„Pamięć o świętym z Asyżu i święto patrona Włoch niesie z sobą ufność i

nadzieję”, napisał Paolo Gentiloni w księdze pamiątkowej sanktuarium. Polityk, który w młodości był działaczem włoskiej partii zielonych, wskazał na św. Franciszka jako pierwszego w dziejach ekologa, przypominającego nam dzisiaj o potrzebie przeciwdziałania zmianom klimatycznym oraz obowiązku troski o środowisko naturalne człowieka.

W religijnych uroczystościach ku czci Patrona Włoch wziął udział kardynał Angelo Bagnasco, arcybiskup Genui, stolicy regionu, z którego pochodzi oliwa, która przez następny rok podsycać będzie płomień lampy na grobie święte-

go. Były przewodniczący włoskiego episkopatu zauważył, że „nadchodzi brzask przebudzenia, świt sumienia”. „Jeżeli prawdą jest, że człowiek Zachodu wydaje się zdezorientowany i zagubiony w kwestii swej tożsamości i przetrwania, prawdą jest też, że w tej plątaninie ludzie zaczynają zadawać sobie pytania o przyszłość własną i świata”, stwierdził kard. Bagnasco.

„Pośród całego tego zamieszania, gdy chce się na nowo zdefiniować nawet osobę, życie i śmierć, miłość i rodzinę, pojawiać się zaczyna nadzwyczajna możliwość, opatrnościowa, która zaczyna powoli docierać do rozkojarzonych sumień, dochodzi do głosu, rodzi oczekiwanie, pytanie o naszą egzystencję. Oto świt przebudzenia. Proces ten się już rozpoczął i nikt go nie zatrzyma, ponieważ człowiek nie może żyć z dala od prawdy i od dobra” – stwierdził arcybiskup Genui.

Za: www.deon.pl

Z GARGANO DO GATOWO – WMUROWANIE KAMIEŃ WĘGIELNEGO

Kamień węgielny z Groty Objawień św. Michała Archanioła na Górze Gargano, który w 2013 roku rektor sanktuarium ks. Władysław Suchy podarował grupie pielgrzymów z Białorusi, został w niedzielę 1 października br. wmurowany przez pomocniczego biskupa mińsko-mohylewskiej archidiecezji Jurija Kasabudskiego pod nową świątynią w Gatowo na Białorusi.

Kościół nosi tytuł Księcia Wojsk Anielskich, a opiekę duszpasterską w parafii od ponad 12 lat sprawują księża michalici. Reprezentował ich na uroczystości przełożony wspólnoty terytorialnej na Białorusi ks. Marian Chamienia, ale byli także inni współbracia: ks. Stanisław Pytel z Wasyliszek i ks. Giennadij Kucharewicz z Mińska.

Uroczystość rozpoczęła się po południu, dokładnie w Godzinie Miłosierdzia. Ks. Biskup celebrował Mszę św. na ołtarzu usytuowanym na schodach głównego wejścia powstającej świątyni, a współ z nim 11 kapłanów. Podczas Eucharystii dwanaście osób z parafii przyjęło sakrament bierzmowania. Zwracając się w

homilii do licznie zebranych wiernych bp Jurij mówił o konieczności żywej wiary: *Uczucia mijają, a tak naprawdę liczy się postawa, decyzja by wiernie trwać przy Bogu. W codziennym, sumiennym wypełnianiu woli Stwórcy, uciekajcie się do pomocy waszego Patrona. Zachwyty Bogiem daję siłę, by nigdy Go nie zdradzić, a wiara staje się radosna i odważna.*

Dary ofiarne przyniosły do ołtarza dzieci, które w tym roku katechetycznym przyjęciem pierwszy raz Pana Jezusa w Eucharystii.

Po Komunii świętej, z prośbą o poświęcenie kamienia, zwrócił się do ks. Biskupa proboszcz parafii ks. Krzysztof Poświata. Przypomnił, że na Gargano znajduje się napis: „Tu, gdzie pękła skała, będą pękały kamienne, ludzkie serca, by pojednać się z Bogiem” i wyra-

ził nadzieję, że także to miejsce na białoruskiej ziemi stanie się małym Gargano, *bo tylko poznanie miłości Boga i życie w przyjaźni z Nim daje sens naszej wędrówce i wysiłkom.* Po poświęceniu kamienia, dekret w języku łacińskim, odczytał kanclerz kurii ks. Dzimitrij Puchalski, po czym został on podpisany przez ks. Biskupa i wszystkich kapłanów oraz wmurowany razem z węgielnym kamieniem w ścianę kościoła.

Ta piękna, duchowa uczta zakończyła się pasterskim błogosławieństwem i wspólnym zdjęciem ks. Biskupa z bierzmowanymi, po czym wszyscy przeszli do Centrum Pastoralnego „Michael”, gdzie miał miejsce krótki program artystyczny w wykonaniu „dużych i małych” parafian. Specjalnie na tę okazję zmontowany film obrazował niektóre wydarzenia z życia naszej wspólnoty, a Tania i Paweł zaśpiewali uroczą piosenkę, dedykowaną wszystkim dotychczasowym proboszczom w Gatowie. A na koniec? Oczywiście – agapa, czyli „słodki stół”. Ktoś z uczestników uroczystości, wracając już do domu, powiedział: *To był bardzo ciepły dzień, bo choć na zewnątrz pannaowała chłód, zapłonęły nasze serca. Bogu na chwałę.* Julia Piermiakova

Za: www.michalici.pl

KARMELITANKI Z CHARKOWA MODLĄ SIĘ O POKÓJ

Jedenaście sióstr z charkowskiego karmelu modli się nieustannie o pokój. Choć oddzielone od świata kratą zakonnej klauzury, nie zapominają o tym, co dzieje się wokół.

Obecność klasztoru sióstr karmelitanek bosych w Charkowie nabiera szczególnego znaczenia teraz, podczas konfliktu zbrojnego na wschodzie Ukrainy. Karmel ten leży na pograniczu rosyjsko-ukraińskim. To jednocześnie jedyny klasztor konwentyński na terenie diecezji charkowsko-zaporoskiej, doświadczanej dramatem wojny.

Tak o misji sióstr mówi matka Anna Maria od Ducha Świętego, przełożona charkowskiego klasztoru: „Modlimy się przede wszystkim o pokój na Ukrainie. Kiedy Bóg dopuścił, że znajdujemy się teraz na terenie wojny, omadlamy całą tę sprawę, która jest trudna i bardzo bolesna. Bardzo dużo ludzi zgłasza się do nas i prosi o modlitwę. Mamy proszą za synów, aby mieli szansę wrócić z wojny. Żony proszą za mężów, którzy znajdują się na terenie strefy ATO (Antyterrorystycznej operacji), a dzieci o powrót ojców. Staramy się cały czas oddawać to Bogu, prosząc za te wszystkie sprawy i wyprasząc Jego miłosierdzie”.

„Modlimy się, aby łaska Boża dotknęła serc osób, które odpowiadają za tę sytuację. Wojna, która rozgrywa się na zewnątrz, ma swój początek głęboko w ludzkim sercu. Modlimy się zatem o pokój ludzkich serc. Teraz w sposób szczególny serc na Ukrainie, za tych wszystkich ludzi, którzy żyją w tym kraju. O rzeczywiste rozwiązanie tego konfliktu” – dodaje siostra Anna Maria.

Początki karmelu w Charkowie sięgają 1995 r. Aktualnie przebywa w nim jedenaście sióstr pochodzących z Ukrainy, Polski i Słowacji. Za: www.deon.pl

RELACJA WERBISTY PO HURAGANIE IRMA

Właśnie dotarła do nas bezpośrednia relacja o Jana Pastuszczaka SVD, pracującego na karaibskiej wyspie Virgin Gorda. Wyspa została całkowicie zniszczona przez huragan Irma, który przeszedł nad tym regionem świata na początku wrze-

śnia. Przez kilka dni po kataklizmie nie było kontaktu z Virgin Gorda. Nie mieliśmy też informacji, czy o. Pastuszczak jest bezpieczny. Wreszcie 13 września udało się potwierdzić, że jest cały i zdrowy.

relacja o. Jana, która pokazuje, jak dramatyczne chwile przeżyli mieszkańcy karaibskich wysp. *W pierwszych dniach września*

potężny huragan Irma uderzył w wyspy karaibskie. Gdy o godzinie 10:40 kawałek drewna zrobił dziurę w dachu i suficie pokoju, gdzie przebywałem, zaskoczony podbiegłem do okna i zobaczyłem, jak huragan zrywa części dachu kościoła. Podbiegłem do głównych drzwi plebanii, a one zachowywały się, jakby ktoś na przemian próbował je pociągnąć, a następnie popchnąć z ogromną siłą. Próbowałem je zabezpieczyć, ale po chwili zrozumiałem, że to ponad moje siły i możliwości.

Gdy przeszedłem do mojego pokoju usłyszałem jak drzwi frontowe są wyrwane z zawiasami. Jednocześnie było słychać pękający dach. Zamknąłem drzwi do pokoju na klucz, ale huragan je wyrwał i dostał się do środka.

Ostatnie godziny przesiedziałem w łazience, patrząc przez wytłumane drzwi jak huragan niszczy wszystko w moim pokoju, jednocześnie zrywając resztki dachu. Zacząłem się modlić myśląc, że są to ostatnie chwile mojego życia. Pan Bóg jednak postanowił, że nie.

Gdy wiatr osłabł, z pomocą parafianina, który pracuje w lokalnej straży pożarnej, wydostałem się z plebanii. Po drodze zo-

baczyłem, że w jednym z pokojów dach zawałił się do środka. Dobrze, że nie schroniłem się tam.

Nasz kościół stracił ¼ dachu. Ocalał jego fragment i 5 ławek w rogu kościoła. Ten róg mieści zachrystię, więc na szczęście mamy wszystko, co potrzebne do odprawiania Mszy świętej. Huragan porwał jednak obie moje alby, więc podczas liturgii ubieram ornat na codzienne ubranie. Główny ołtarz, okna oraz dach kościoła zostały kompletnie zniszczone, ale krzyż z figurą Pana Jezusa pozostał nietknięty. Figurka Matki Boskiej stojąca pomiędzy kościołem a plebanią ocalała, chociaż obok niej wiatr rozrzucił duże części dachu. Oderwane zostały jedynie ręce złożone do modlitwy.

Pierwsze dwie noce po kataklizmie spałem w samochodzie, zaś w ciągu dnia pilnowałem ruin. Trzeciego dnia parafianie znaleźli mi pokój u rodziny, której dom ocalał. Nie należą oni do naszego kościoła, ale postanowili dać pokój bezdomnemu księdzu. Na razie mam zatem gdzie mieszkać, a potem zobaczymy.

Obecnie Mszę świętą odprawiamy w każdą niedzielę, a 1 października mieliśmy również chrzest. Proszę módlcie się za nas oraz tych, którzy nam pomagają.

Za: www.werbisci.pl

LIST Z BRUKSELI – MARYJA MATKA EUROPY

Będąc sekretarką UCESM, ciągle szukam sposobów, aby zbliżyć do siebie kraje Europy – a przez to osoby zakonne tam mieszkające. Z tego powodu spotkałam pewną osobę posiadającą wizję, która głęboko mnie dotknęła.

Mniszki benedyktynki z Engelthal, których opatka należy do grona moich przyjaciół, ma ojca duchownego o. Notkera Hiegla OSB.

Jak wielu innych, dostrzega on, że sytuacja w Europie jest zła, zarówno w aspekcie politycznym jak i – a nawet bardziej – w aspekcie duchowo-moralnym. Widzi on ulatnianie się substancji chrześcijańskiej, co przynosi poważne szkody naszej europejskiej tożsamości, kulturze i społeczeństwu. Zadaje pytanie: Co można uczynić, aby przeciwdziałać temu procesowi? Przypomina, że poprzez stulecia – i w tysiącach sytuacji – wierzący doświadczali opieki Maryi w konkretnych potrzebach, w sytuacjach, gdy nie można było już polegać na swoich siłach czy oczekiwać pomocy ze strony innych. O. Hiegl nosił w sercu ideę oddania Europy pod opiekę Maryi i nadanie jej tytułu: „Maryja – Matka Europy”. Pracował w duszpasterstwie parafialnym, przynależąc do opactwa benedyktynów w Beuron. W 2007 r. zbudował w przysiółku „Gnadenweiler” leżącym nad opactwem kaplicę – sanktuarium „Maryi – Matki Europy”. On także zapoczątkował „Bractwo Maryi Matki Europy”, którego pierwszym członkiem został kard. Walter Kasper.

Po nim dołączyło wiele innych osób duchownych i świeckich.

Następnie do o. Hiegla przybył ksiądz, który posługiwał w najbardziej wysuniętej na Wschód Europy wspólnocie katolickiej – i tam, w istniejącej uprzednio świątyni w Beresnikach na Uralu, powstała w bocznej nawie kaplica poświęcona Maryi Matce Europy.

Później przyszły prośby z Europy południowo-zachodniej, z Gibraltaru aby utworzyć „gwiazdę Europy” i z Rykjaviku z Islandii, leżącej na północno-zachodnim krańcu Europy, gdzie „gwiazdą” stała się kaplica w pałacu biskupim. W końcu, na południowym wschodzie Europy dołączyła Malta i w tym samym na mapę Europy został nałożony krzyż, który powstał z linii łączących te miejsca.

To jednak nie wszystko. W roku 2017, Roku Fatimy, o. Hiegl zauważył, że wokół głowy Matki Bożej Fatimskiej jest 12 gwiazd. Pomyślał więc, że byłoby

pięknie, gdyby w Europie znalazło się 12 takich miejsc poświęconych Maryi Matce Europy. Połowa już istnieje, dzięki otwarciu kaplicy w Szwajcarii.

Czyż to nie piękna idea, gdyby również w waszym kraju jakiś kościół, kaplica lub nawa kościoła została oddana pod specjalną protekcję Maryi w tym „wieńcu gwiazd Maryi” w Europie?

To nic nie kosztuje; koszty są ponoszone przez samego kapłana (ma licznych sponsorów). Jedynym warunkiem jest, aby to miejsce było szczególnie poświęcone modlitwie za Europę („Gwiazda”) i aby codziennie odmawiać tam dziesiątkę różańca w intencji „Europy”.

Wszystkie kaplice zostały poświęcone przez diecezjalne lokalne władze oraz jest na ten temat list poparcia z Rzymu.

O. Notker jest osobą bardzo skromną i sam nigdy by nie dążył do rozszerzania się wieńca gwiazd; on wszystko pozostawia Panu i jego Matce. Tak więc i nasze spotkanie nie było zaplanowane, jednak ja byłam pod dużym wrażeniem.

Pragnę zaprosić was do modlitwy, namysłu i rozmowy, aby rozeznaczyć, czy ta idea jest odpowiednia dla waszego kraju. Czy istnieje „lepsza broń” przeciw problemom Europy niż pomoc naszej Pani? Dziękuję i łączę wyrazy szacunku,

s. Marjolein, sekretarka gen. UCESM

NOWY DOM KAPUCYNÓW NA LITWIE

W piękny, słoneczny jesienny dzień 26 września 2017 roku w małej litewskiej wsi Pauliai (czytaj: Paulej), 30 km na północny wschód od miasta Jurbork i 100 km na zachód od Kowna, miało miejsce historyczne wydarzenie. Bracia Mniejsi Kapucyni z Prowincji Krakowskiej doczekali się nowego miejsca swej obecności.

Aktu erygowania (tzn. założenia) nowej wspólnoty braterskiej dokonał Minister Prowincjalny – brat Tomasz Żak OFMCap, za zgodą Kapituły Prowincjalnej, Ministra Generalnego – brata Mauro Jöhri, oraz ordynariusza Archidiecezji Kowieńskiej – abp Lionginas Virbalasa.

Na uroczystość przybyli oprócz Prowincjała także bracia kapucyni posługujący na Litwie, zarówno ci skierowani do nowo powstałej wspólnoty, jak i ci, którzy pozostali we wspólnocie kowieńskiej. Licznie przybyli również zaproszeni goście, czyli księża z okolicznych parafii, wierni świeccy z parafii pw. św. Wincentego a Paulo w Kownie (gdzie bracia kapucyni również posługują) oraz z innych miejsc rozsianych po Litwie. Nie zabrakło także dobrodziejów, czyli państwa Egidijusa i Rasy Cibauskas, którzy ufundowali remont domu dla braci, aby nowa wspólnota miała gdzie zamieszkać.

Do stworzenia nowej wspólnoty zostali przeznaczeni następujący bracia: br. Tomasz Pilch OFMCap (który pełni odpowiedzialną funkcję gwardiana owego domu), a także br. Andrzej Biniek OFMCap (wikary domu) oraz br. Gintaras Vincentas Tamošauskas OFMCap.

W budynku, gdzie obecnie mieszkają bracia, jeszcze przed 10 laty funkcjonowała szkoła podstawowa, ale została ona zlikwidowana z powodu zbyt małej liczby dzieci (problem demograficzny w Litwie jest jeszcze bardziej dotkliwy niż w Polsce). Natomiast sam budynek został przekazany kapucynom w ramach rekompensaty za zabrane przez władze Związku Sowieckiego posiadłości, które kapucyni mieli do 1948 roku w

miastach Plunge (pol. *Plungiany*) i Šauliai (pol. *Szawle*). Po tym, jak w ramach rekompensaty bracia kapucyni przejęli budynek szkolny, brat Vincentas (ówczesny przełożony kapucynów na Litwie) założył w Pauliai Dom Miłosierdzia dla osób bezdomnych i uzależnionych. Wspólną pracą, modlitwą i dzięki rozmowom mogą oni w tym domu wracać do życia w Bogu, w Kościele i w społeczeństwie. Podopieczni mieszkają w oddzielnym budynku (dawniej mieszkali tam nauczyciele pracujący w szkole), ale na tym samym terenie co dom. Bracia nowo powstałej wspólnoty razem z nimi modlą się, pracują, spotykają na codziennych posiłkach.

W Pauliai bracia organizują także inne wydarzenia, jak na przykład rekolekcje (sesje letnie Szkoły Maryi, rekolekcje OASIS dla młodzieży, festiwal Dievas Yra Meile). W przyszłości planowana jest rozbudowa domu oraz powiększenie działań skierowanych na rozwój duchowy.

Minister Prowincjalny, brat Tomasz Żak OFMCap, określając charakter tego nowego domu, stwierdził, że tutaj bracia mają realizować charyzmat franciszkańsko-kapucyński poprzez życie codzienną, wytrwałą i ufną modlitwą, życie z ubogimi i odrzuconymi przez świat oraz prowadzenie rekolekcji zarówno na miejscu, jak i na wyjazdach. *br. Andrzej Biniek*

Za: www.kapucyni.pl

Zapowiedzi wydarzeń

PROGRAMI PIELGRZYMKI BRACI ZAKONNYCH NA JASNEJ GÓRZE

16 października /poniedziałek/

9:15 Jutrznia – przewodniczą Bracia Albertyni

9:30 Konferencja – Aula o. Kordeckiego – prelekcja O. dr Filemon Janka OFM z Poznania

11:00 Msza św. – w Kaplicy M.B. przewodniczy i homilię wygłosi O. dr Filemon Janka OFM – wikariusz prowincji – oprawa – Bracia Paulini

13:00 Obiad (we własnym zakresie)

15:00 Koronka do Miłosierdzia Bożego – Bracia Kamilianie

Droga Krzyżowa – rozważania stacji – Bracia Salezjanie

Z Bazyliki do Stacji I - Bracia Paulini, do Stacji II - Bracia Salezjanie i Michałici, do Stacji III - Bracia Pallotyni i Franciszkanie (Prowincja Wniebowzięcia NMP oraz Matki Bożej Anielskiej), do

Stacji IV - Bracia Sercanie i Bracia Serca Jezusowego, do stacji V - Bracia Franciszkanie (Prowincja Niepokalanego Poczęcia NMP, św. Franciszka z Asyżu oraz św. Jadwigi) i **Dominikanie, do Stacji VI - Bracia Kamilianie i Bonifratrzy, do Stacji VII - Bracia Albertyni i Bracia Chrystusa Cierpiącego, do Stacji VIII - Bracia Werbiści i Jezuici, do Stacji IX - Bracia Karmelici, Karmelici bosci i Franciszkanie konwentualni, do Stacji X - Bracia Salwatorianie i Kapucyni do Stacji XI - Bracia Benedyktyni i Cystersi, do Stacji XII - Bracia Oblaci i Marianie, do Stacji XIII - Bracia Misjonarze Św. Rodziny, Redemptoryści i Chrystusowcy, do Stacji XIV - Bracia Szkolni i bracia z pozostałych zgromadzeń, do Bazyliki - Bracia Paulini.**

16:30 spotkanie przy kawie (Dom Pielgrzyma)

Kolacja (we własnym zakresie)

19:00 Nabożeństwo październikowe – Różaniec

21:00 Apel Jasnogórski

17 października/wtorek/

9:15 Jutrznia – przewodniczą Bracia Karmelici

9:30 Konferencja – Aula o. Kordeckiego O. Stanisław Rudziński, paulin, kustosz Zbiorów Sztuki Wotywniej na Jasnej Górze

11:00 Msza św. + homilia – Ksiądz Arcybiskup Wojciech Polak- Prymas Polski Oprawa – Bracia Paulini.

Informacja : Doba Hotelowa w Domu Pielgrzyma trwa do godz. 13:00

SALETYNI ZAPRASZAJĄ NA SYMPOZJUM

Hasło „*Maryja i Duch Święty*” towarzyszy XI Międzynarodowemu Saletyńskiemu Sympozjum Interdyscyplinarnemu. Od-

będzie się ono 13 października w ramach inauguracji roku akademickiego 2017/2018 w seminarium saletyńców w Krakowie.

PROGRAM:

9.30 – Msza św. koncelebrowana w kaplicy seminarialnej – przewodniczy i homilię głosi ks. prowincjał dr Andrzej Zagórski MS

10.45 – Otwarcie sympozjum: ks. prof. dr hab. Janusz Kręcidło MS

Słowo prowincjała: ks. dr Andrzej Zagórski MS

Słowo powitania: ks. rektor mgr lic. Jacek Pawłowski MS

Pierwsza sesja

11.00 – *Maryja i Duch Święty. Perspektywa biblijna* – ks. prof. dr hab. Janusz Kręcidło MS (UKSW, Warszawa)

11.20 – *Synoptyczne ujęcie roli Ducha Świętego w poczęciu Jezusa przez Maryję (Mt 1, 18–25; Łk 1, 26–38)* – ks. dr hab. Stanisław Witkowski MS (UPJPII, Kraków)

11.40 – *Maryja w tajemnicy Trójcy. Trójca w Maryi* – ks. prof. UPJPII dr hab. Robert Woźniak (UPJPII, Kraków)

12.00 – Przerwa na kawę lub herbatę

Druga sesja

12.20 – *Maryja otwarta na Ducha Świętego wzorem fundamentalnych chrześcijańskich postaw moralnych* – ks. dr hab. Jan Kalniuk MS (UPJPII, Kraków)

12.40 – *La cooperazione di Maria alla salvezza come segno della presenza e dell'azione dello Spirito Santo* – ks. dr Gianmatteo Roggio MS (*Marianum*, Rzym)

13.00 – „Książd na kozetce...”. Trudności formacji stałej kapłanów. Perspektywa psychologiczna – ks. mgr lic. Jacek Pawłowski MS (WSDMS, Kraków)

13.20 – Dyskusja ks. *Grzegorz Zembroń MS*

Zapowiedzi wydarzeń

NOWA KSIĄŻKA Z ZAKRESU DUCHOWOŚCI ZAKONNEJ

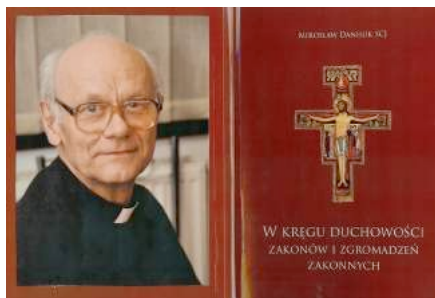
Ukazała się nowa książka ks. Mirosława Daniluka, sercanina, jednego z wybitnych znawców historii i duchowości zakonnej.

„*W kręgu duchowości zakonów i zgromadzeń zakonnych*” – taki tytuł ma najnowsza książka Ks. Mirosława Daniluka, sercanina, który historią i duchowością zakonną interesuje się od wielu lat i należy do grona jej najlepszych znawców w Polsce. Świadczy choćby o tym fakt przygotowania niemal 420 haseł z tej dziedziny do „*Encyklopedii katolickiej*”, monumentalnego dzieła zrealizowanego na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Ta żmudna, benedyktyńska praca na rzecz tego dzieła, to nie jedyny dorobek naukowy sercanina z Lublina. Razem z Karolem Klauzą jest autorem niemal pionierskiej pozycji wydawniczej pt. *Encyklopedia instytucji życia konsekrowanego i stowarzyszeń życia apostolskiego*, która nie ma odpowiedników na polskim rynku wydawnictw katolickich, a jest owocem długoletnich badań i pracy w Międzywydziałowym Zakładzie Leksykograficznym (obecnie Instytut Leksykograficzny), gdzie autor pracował niemal od początku jego istnienia.

Należy wspomnieć jeszcze o innej publikacji, niezwykle cennej i równie pionierskiej, mianowicie – *Sigla: Zbiór skrótów nazw zakonów, zgromadzeń zakonnych, instytucji świeckich, stowarzyszeń*

życia apostolskiego oraz innych instytucji z nimi związanych, która pozostaje do dziś jedynym takim opracowaniem zawierającym opis ok. 900 skrótów nazw zakonów i zgromadzeń.

Podobnie rzecz się ma, gdy chodzi o wydaną 5 lat temu razem z ks. Eugeniuszem Ziemannem SCJ książką: *Męskie zgromadzenia zakonne i stowarzyszenia życia apostolskiego na prawie papieskim*. Zbliżonej pozycji w języku polskim daleko szukać!

Najnowsza książka pt. *W kręgu duchowości zakonów i zgromadzeń zakonnych*, znakomicie wpisuje się w dotychczasowy obszar zainteresowań ks. Daniluka. Jej redaktor, ks. Eugeniusz Ziemann SCJ, jednocześnie wieloletni pracownik, a potem dyrektor Instytutu Leksykograficznego zebrał kilka referatów swego współbrata, by udostępnić je szerszemu gronu czytelników. Dotyczą

one głównie dwóch zgromadzeń zakonnych i ich duchowości, mianowicie sercanów i franciszkanów. Na uwagę zasługują wszystkie artykuły, jednak na szczególną ostatni w książce i najdłuższy pt. *Działalność charytatywna zakonów, zgromadzeń zakonnych i stowarzyszeń życia apostolskiego (od starożytności do XX wieku)*, bowiem nikt wcześniej nie zajął się tym zagadnieniem w taki sposób. We wprowadzeniu do książki ks. Ziemann tak o tym pisze: *Zawarte w nim (opracowaniu) liczne szczegółowe dane na ten temat stanowią cenną informację obrazującą wkład instytucji życia konsekrowanego i stowarzyszeń życia apostolskiego w pomoc ludziom potrzebującym na przestrzeni wieków*, i podsumowuje: *Niniejsza publikacja stanowi ogromny wkład w ukazanie historii i duchowości życia zakonnego zarówno w kontekście polskim, jak ogólnokościelnym*.

Opinia jak najbardziej słuszna, wzięwszy pod uwagę fakt, że ks. Daniluk opierając się na oficjalnym roczniku Stolicy Apostolskiej „*Annuario Pontificio per l'anno 2014*”, wykonał „*mrówczą*” pracę, wymagającą doświadczenia, dyscypliny i znajomości warsztatu badawczego, który zawsze był jego największą zaletą.

Ks. Andrzej Sawulski SCJ

Odeszli do Pana

ŚP. O. PIOTR STANISŁAW KYĆ OFMConv (1931-2017) Wieloletni wykładowca KUL

W uroczystość św. Franciszka z Asyżu (4 października 2017 r.) w Godzinie Apelu Jasnogórskiego w klasztorze św. Antoniego w Krakowie odszedł do Pana w wieku 86 lat, w 68. roku życia zakonnego, 62. roku życia kapłańskiego, o. Piotr Kyć.

O. Piotr urodził się 2 kwietnia 1931 r. w Porąbce w powiecie Olkuskim jako syn Filipa i Katarzyny z d. Domagałów. Ochrzczony został 6 kwietnia 1931 r. w kościele parafialnym w Porąbce Górnej. Po ukończeniu szkoły podstawowej i szkoły średniej w wieku 17 lat wstąpił do Zakonu Franciszkanów. O. Piotr w prośbie o przyjęcie do Zakonu zadeklarował: *„Pragnę poświęcić się pracy misyjnej. Chcę głosić Słowo Boże wśród ludzi niewierzących lub utrwałać wiarę wśród słabo wierzących. Chcę, aby wszyscy poznali miłość i dobroć Maryi i mogli korzystać z hojnie rozdawanych przez nią skarbów. Chcę pracować nad zbawieniem duszy własnej i moich bliźnich, aby jak najwięcej z nich mogło osiągnąć Królestwo wieczne”*.

Nowicjat rozpoczął 1 września 1948 r., a pierwsze śluby zakonne: postuszeństwa, ubóstwa i czystości złożył 5 września 1949 r. W opinii mistrza nowicjatu o. Piotr był: *„zdolny, pracowity, cichy, spokojny, sumienny, delikatnego sumienia i uczuciowy, badający dokładnie swoje powołanie, człowiek szczerzy i prostolinijny”*. Na początku formacji, kiedy przeczytał „Dzieje duszy” św. Teresy od Dzieciątka Jezus, aż tak zakochał się w świętej, że jego ostatnią modlitwą przed snem – jak mówił – nie była modlitwa do Jezusa czy Maryi, ale do św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Po odbyciu nowicjatu rozpoczął studia seminaryjne – filozofię w Gnieźnie w latach 1950 – 1952 i teologię w Krakowie w latach 1952 – 1956. Przed ślubami wieczystymi, które złożył 11 października 1953 r. zobowiązał się, że: *„będzie zawsze okazywał jak największe posłuszeństwo, cokolwiek przełożeni według rygoru Kościoła nakazywać będą. Przy tym starać się będzie świecić dobrym przykładem, tak w czynie jak i słowie, aby wywiązywać się z tak zaszczytnych obowiązków wypływających z profesji solemnej, by stać się godnym otrzymać nagrodę obiecaną od*

Boga” 25 czerwca 1955 r. przyjął święcenia kapłańskie.

W latach 1956–1961 r. studiował biologię na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim i Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej oraz filozofię ścisłą na KUL-u. Bezpośrednio po studiach specjalistycznych został skierowany do klasztoru w Legnicy, gdzie wykładał biologię i chemię w Niższym Seminarium Duchownym do 1972 r., jednocześnie był duszpasterzem akademickim w Legnicy. W tym samym czasie podjął studia doktoranckie z zakresu biologii na Uniwersytecie Wrocławskim, które ukończył 6 czerwca 1968 r. obroną doktoratu.

W latach 1969–1971 zostały mu zlecone zajęcia z biologii ogólnej oraz ćwiczenia w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Potem przez ponad 20 lat wykładał genetykę i fizjologię roślin na KUL-u i UMCS-ie w Lublinie, będąc asystentem, adiunktem i kierownikiem Zakładu Biologii Ogólnej KUL (1976–1977). Był także wykładowcą filozofii chrześcijańskiej na KUL-u i filozofii przyrody w WSD Franciszkanów w Krakowie.

O. Piotr był również Asystentem prowincjalnym w latach 1977–1980 oraz 1996–2000. Przez wiele lat był z ramienia prowincjałą opiekunem misji francisz-

kańskiej w Boliwii. Do jego zadań należało między innymi utrzymywanie stałego kontaktu ze współbraćmi tej pierwszej misji Prowincji Krakowskiej Franciszkanów. Kilukrotnie odwiedzał misję w Boliwii jako delegat prowincjałą.

W 1989 r. Kapituła Prowincjała wybrała go na prefekta studiów. W 1992 r. został wybrany na Przewodniczącego Komisji Prowincjalnej ds. Formacji i Nauki. Na początku lat 90. przewodniczył międzyprovincialnej Komisji ds. Formacji, pracując nad Dyrektoriem Formacji dla Prowincji Polskich. Od 1996 do 1998 był Rektorem WSD Franciszkanów w Krakowie. Był członkiem ds. Formacji i Nauki oraz członkiem Komisji Prowincjalnej ds. Apostolstwa. W 1996 r. został nominowany przez Prowincjałą Asystentem ds. Misji. Od 1998 r. przebywał w Krakowie w klasztorze św. Antoniego, pełniąc przez 10 lat obowiązki sekretarza ds. animacji misyjnej. W 1999 r. wprowadził niedziele misyjne w parafiach jako stały element animacji misyjnej. Zapoczątkował spotkania opłatkowe dla krewnych franciszkańskich misjonarzy. Redagował i wydawał przez wiele lat biuletyn informacyjny pt. „Nasze misje franciszkańskie”. Często powtarzał za Janem Pawłem II, że *„wszyscy ochrzczeni są misjonarzami”* i że *„każdy powinien być misjonarzem w swoim najbliższym środowisku i otoczeniu”*. W ramach animacji misyjnej był odpowiedzialny za adopcję serca dzieci z krajów misyjnych. Towarzyszył siostron zakonnych, które tworzyły nowe wspólnoty. Od 2001 został spowiednikiem sióstr klarysek w Nowym Sączu.

Oprócz pracy dydaktycznej i naukowej o. Piotr działał w Ruchu Ekologicznym św. Franciszka z Asyżu. Rozwinął ponadto wakacyjne duszpasterstwo w ramach spływów kajakowych. Pierwsze z nich organizował dla uczniów Niższego Seminarium Duchownego, gdzie był Rektorem i dla studentów z Legnicy, Wrocławia i Lublina. *„Na pierwszym spływie nabrałem przekonania, że jest najlepszą formą odpoczynku, bycia z przyrodą w ustawicznie zmieniającej się jej formie, integracji międzyludzkiej, wymiany myśli i formacji duchowej”* – wyznał swego czasu. Z okazji jubileuszu

60-lecia Kapłaństwa w 2015 r. odbył się w Krakowie kajakowy zjazd spływowiczów. Z tej okazji została wydana książka pod tytułem: *Kajaki, nad całym światem kajaki! Spływy kajakowe z o. Piotrem Kyciem w latach 1968–2005* pod redakcją Jadwigi Wartalskiej. Wówczas spływowicze wspominali: „*Uczyłeś nas sztuki wypływania na głębię. Ojciec Piotrze, dosłownie i w przenośni – przez prawie 40 lat – w tym niezwykłym wakacyjnym duszpasterstwie <na wodzie> (...). Za to, że zechciałeś Ojciec Piotrze,*

wypływać właśnie na głębię i pokazywać każdemu z nas kierunek, byśmy mogli płynąć dalej samodzielnie, dziękujemy Ci za to z całego serca (...). Nasz spływ kajakowy to fantastyczna przygoda z przyrodą, człowiekiem, Bogiem”.

3 listopada 2016 r. o. Piotr trafił do szpitala. Po zdiagnozowaniu zawału serca natychmiast przeprowadzono operację. Po długiej hospitalizacji w dwóch szpitalach, 22 grudnia 2016 r. został przewieziony do klasztoru, gdzie bracia objęli go

stałą opieką pielęgniacyzną pod nadzorem lekarza i pielęgniarki.

W pierwszych dniach października stan o. Piotra diametralnie się pogorszył. 4 października parę minut po 21 w otoczeniu modlących się braci o. Piotr Stanisław Kyć odszedł do Pana.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się 9 października 2017 roku w Bazylice św. Franciszka w Krakowie. *O. Robert Kiełtyka OFMConv, sekretarz Prowincji*

ŚP. O. BRONISŁAW MOKRZYCKI SJ (1935-2017) Założyciel Zgromadzenia Sióstr Zawierzanek

W wieku 83 lat zmarł o. Bronisław Mokrzycki SJ, jezuita, założyciel zgromadzenia Wspólnota Niepokalanej Matki Wielkiego Zawierzenia (zawierzanki). Pogrzeb odbędzie się w najbliższy czwartek 12 października w Starej Wsi.

O. Mokrzycki zmarł w niedzielę 8 października o godz. 23.56 w Bliznem na Podkarpaciu. Odszedł w 83. roku życia, 67. powołania zakonnego i 57. kapłaństwa.

Pogrzeb odbędzie się w najbliższy czwartek, 12 października 2017 r. Obrzęd pożegnania w domu generalnym sióstr zawierzenia w Bliznem rozpocznie się o godz. 10.00. Godzinę później w bazylice Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Starej Wsi odprawiona zostanie Msza św. pogrzebowa.

O. Bronisław Mokrzycki urodził się 15 kwietnia 1935 r. w Cmolasie k. Kolbuszowej na Podkarpaciu. Do nowicjatu jezuitów wstąpił 30 lipca 1951 r. W la-

tach 1955–1958 studiował filozofię na Wydziale Filozoficznym Towarzystwa Jezusowego w Krakowie, a w latach 1958–1962 teologię na Wydziale Teologicznym TJ „Bobolanum” w Warszawie.

W 1968 r. ukończył studia z zakresu liturgii na KUL. Był wykładowcą liturgiki na ATK w Warszawie i współpracownikiem Centrum Katechetycznego opra-

cowującego katechizmy szkolne. W latach 1986–1992 pełnił funkcję magistra nowicjatu jezuitów w Starej Wsi.

W 1986 r. o. Mokrzycki SJ założył Zgromadzenie Wspólnota Niepokalanej Matki Wielkiego Zawierzenia (zawierzanki).

Zgromadzenie ma charakter kontemplacyjno-apostolski. Apostolstwo wyraża się głównie przez umożliwianie osobom świeckim i duchownym odprawienia indywidualnych dni skupienia oraz rekolekcji ignacjańskich – w części lub całości. Siostry pomagają rekolektantom i ludziom poszukującym pomocy duchowej poprzez modlitwę oraz kierownictwo duchowe.

Obecnie wspólnota posługuje w czterech ośrodkach rekolekcyjnych: w Bliznem, Częstochowie, Antoniowie oraz Kiczni.
Za: *KAI*